

SAKRIJ ME OD ZABORAVA

Tarin Fišer

Prevela Aida Bajazet

Beograd, 2014.

Uništenoj ljubavi

Prvo poglavlje

SADAŠNJOST

Zovem se Olivija Kaspen i sve što volim lako iščupam iz svog života. Ne činim to namerno, ali svakako ne ni nehotice. Upravo gledam u jednu od tih svojih uprljanih ljubavi, onih što ostavljaju gorak ukus u ustima. Udaljena je od mene pedesetak metara i pretura po starim pločama u muzičkoj prodavnici.

Kejleb. Njegovo ime kotrlja se kroz moju glavu poput klupka bodljikave žice, otvarajući rane za koje sam mislila da su odavno zacelile. Srce hoće da mi iskoči iz grudi, ali ipak se ne pomeram; samo stojim u mestu i posmatram ga. Prošle su tri godine otkada sam ga videla poslednji put. Reči koje mi je tada uputio jasno su značile da ga se ubuduće klonim. Udišem lepljiv vazduh, silno se trudeći da zauzdam svoja uskovitlana osećanja.

Želim da mu priđem. Želim ponovo da vidim onu mržnju u njegovim očima. Glupost. Krećem prema svom automobilu i već sam se skoro domogla druge strane ulice kad me noge iznenada izneveriše. Nešto me je žestoko protreslo i osetila sam vrele žmarce u vrhovima prstiju. Stisnutih pesnica, žustrim korakom, vraćam se nazad do izloga muzičke prodavnice. Ovo je *moj* deo grada. Odakle njemu pravo da se *ovde* pojavi?

Bio je nagnut nad kutijom diskova, a onda se okrenuo da nešto pogleda preko ramena, i tada ugledah liniju njegovog neobičnog nosa. Srce mi je zalupalo kao ludo. Tada sam shvatila da ga još volim. To saznanje me je prenerazilo. Mislila sam da sam ga prebolela i da situacije poput ovog neočekivanog susreta lako mogu da iskuliram. Išla sam na terapiju; imala sam tri godine na raspolaganju...

~~Prebolela ga.~~

Zaboraviti na krivicu.

Još nekoliko trenutaka ispitujem svoja osećanja, a potom okrećem leđa izlogu muzičke prodavnice i Kejlebu. Ne mogu ja to. Ne mogu ponovo da ulazim u taj tunel. Ali tek što sam spustila stopalo sa ivičnjaka na put, gusti tamni oblaci, koji su danima visili nad Majamijem, zastenjali su kao stare vodovodne cevi. Nisam napravila ni dva koraka kad se spustio jak pljusak i moja bela košulja skroz je mokra. Brzo se vraćam i sklanjam se pod nadstrešnicu muzičke radnje. Kroz zavesu kiše gledam u svoju staru bubu, parkiranu preko puta. Treba samo da pretrčim ulicu i biću na putu kući. Iz misli me prenu nečiji glas. Povlačim se unazad, ne znajući da li se obraća meni ili nekom drugom.

„Nebo je crveno, a to znači da je nevolja na pomolu.“

Okrećem se i iza sebe vidim nepoznatog muškarca. Mislim da mi se približio više nego što smatram pristojnim. Ispuštam uzvik iznenađenja i odmičem se od njega. Visok je, za glavu viši od mene, prilično mišićav, ali nije privlačan. Čudno drži ruke. Pogled mi privlači mladež koji mu, poput mete, stoji nasred čela.

„Molim?“, zbunjeno mu se obraćam vrteći glavom. Trudim se da preko njegovog ramena bacim pogled u prodavnicu ne bih li ugledala Kejleba. *Da li je i dalje unutra? Treba li da uđem?*

„To je staro mornarsko praznoverje.“ Sleže ramenima.

Spuštam pogled na njegovo lice. Deluje mi poznato, i dok smišljam kako da mu kažem da odjebe, pokušavam da se setim odakle ga znam.

„Imam kišobran.“ Pokazuje cvetni predmet s plastičnom drškom u obliku margarete. „Ako želite, mogu vas otpratiti do auta.“

Dižem pogled prema tamnocrvenom nebu i drhtim. Želim da me taj čovek ostavi na miru i nameravam to da mu kažem, a onda pomislim – *Šta ako je to neki znak? Nebo je crveno – a to znači da treba pobeći što pre odavde!*

Gledam u oljušteni lak na svom palcu i razmišljam da li da prihvatim njegovu ponudu. Nisam od onih koji veruju u predskazanja, ali on zaista može suvu da me dovede do auta.

„Ne, hvala“, odgovaram. Okrećem glavu prema prodavnici i već se predomišljam.

„U redu, kako hoćete. Ali da znate, oluja samo što nije počela...“ Ponovo sleže ramenima i izlazi na kišu, čak i ne otvorivši kišobran.

Gledam za njim. Njegova široka pleća savijaju se pod pljuskom. Zaista je ogroman. Sekund kasnije, njegova silueta gubi se i nestaje u kišnoj zavesi. Poznat mi je, ali ne mogu da se setim odakle. Valjda bih upamtila tako krupnog momka da sam ga upoznala? Okrećem se prema izlogu prodavnice. Iznad vrata stoji svetleći natpis na kom izuvijanim fontom piše „Muzička pečurka“. Gledam kroz staklo i pogledom tražim Kejleba. Stoji na istom mestu, ispred police s rege muzikom, i čeprika nešto. Čak i s ove razdaljine mogu videti boru usečenu između njegovih obrva. *Nećka se. Ne može da se odluči.* Shvativši šta radim, obaram pogled. Nismo odavno zajedno i ne mogu znati o čemu razmišlja.

Želim da podigne pogled i ugleda me, ali to se ne dešava. Pošto neću više da se skrivam i vrebam ispod nadstrešnice kao neka lujka, skupljam hrabrost, duboko udišem i ulazim unutra. Onako mokra, ježim se od svežine klima-uređaja. Primećujem visoku policu sa staklenim nargilama, skrivam se iza nje i vadim ogledalce

iz tašne da proverim šminku. Dok ga krišom gledam kroz proreze između polica, prstom brišem razmazanu maskaru ispod očiju. Moram nekako da naletim na njega, ali da to izgleda kao slučajno.

Preda mnom je staklena posuda u obliku glave Boba Marlija. Gledam u njegove staklene oči i vežbam kako da namestim iznenađenu facu. Gadim se samoj sebi i čudim koliko nisko mogu pasti. Štipam obraze da pocrvene i izlazim iz svog skrovišta. Evo me, stižem.

Zabadam štikle u linoleum i glasno pucketam prstima. Samo mi još fanfare fale da najave moj dolazak! Ali on i dalje ne podiže pogled. Klima-uređaj se uključio u trenutku kad sam se našla na nekoliko metara od njega. Zelene papirne trake okačene o rešetku klime zaplesaše i vazduhom se raširi neki miris. Bio je to Kejlebov parfem: mešavina mente i narandže.

Sada sam već dovoljno blizu da mogu videti ožiljak iznad njegovog desnog oka – onaj isti koji sam bezbroj puta mazila prstom. Njegovo prisustvo je očigledno primećeno. Žene, mlade i stare, streljaju ga pogledima, ali on ih ne primećuje. Sve se živo vrti oko Kejleba Drejka, a on ne haje za to. Bilo mi je mučno to da gledam.

Nameštam se iza njega i uzimam CD sa police. On, nesvestan mog prisustva, odlazi do mesta sa spiskom izvođača. Nastavila sam da se krećem prema njemu, i kad sam se našla na korak-dva iza njega, on se odjednom okrenuo i pogledao u mom pravcu. Ukopala sam se i poževela da pobegnem glavom bez obzira. Ali nisam. Gledala sam njegove oči kako prelaze preko mog lica kao da me nikad pre nisu videle i kako se njegov pogled zaustavlja na plastičnom predmetu u mojoj ruci. A onda, posle tri duge godine, konačno začuh njegov glas.

„Je li dobar taj CD?“

Bujica ushićenja, koja se tog trenutka pokrenula iz mog srca, udarila mi je u ruke i noge i konačno se zaustavila negde u dnu mog stomaka i tamo nastavila da vri, poput divljeg vrtloga. I dalje

govori onim svojim razvodnjenim britanskim akcentom, ali u njegovom glasu nema gorčine koju sam očekivala. Nešto nije u redu.

„Ovaj...”

Ponovo podiže pogled i očima ispituje svaku crtu mog lica, kao da me vidi prvi put.

„Oprostite, šta ste rekli?”

Sranje. Sranje. Teško sranje.

„Kažem, nije loš“, odgovaram i vraćam CD na mesto. Prolaze sekunde ćutanja. Zaključujem da on čeka da ja progovorim.

„Rekla bih da nije u tvom stilu.”

Deluje zbunjeno.

„Nije u mom stilu?”

Klimam glavom.

„A kakav je, moliću lepo, moj stil?”, pita me pomalo podrugljivo, dok mu oko usana lebdi blag osmeh.

Prelazim pogledom preko njegovog lica, pokušavajući da odgonetnem šta to izvodi i kakvu igru igra. Nekad sam umela da ga pročitam kao knjigu. Sada deluje sasvim smireno i kao bajagi zainteresovan šta ću reći. Samouvereno mu odgovaram: „Pa, rekla bih da voliš klasiku... ali možda i grešim. Ljudi se menjaju.”

„Klasični rok?”, ponavlja za mnom, pogleda usmerenog prema mojim usnama.

Zatreptala sam celim telom prisećajući se trenutka kada je isto tako piljio u moje usne. Nije li naša veza baš tako počela?

„Oprosti“, rekao je, ali sada gledajući u pod. „Znam da će ovo zvučati čudno, ali ja... uf... ne znam kakav je moj stil. Ne sećam ga se. Sve sam zaboravio.”

Zinula sam od čuda. Kakva je sad ovo bolesna šala? Možda neki njegov način da mi vrati milo za drago?

„Ne sećaš se? Kako je to moguće?”

Kejleb prođe rukom kroz kosu i zaustavi je na svom vratu. Mišići ruke mu se zateguše. „Izgubio sam pamćenje u saobraćajnoj

nesreći. Znam, zvuči banalno i otrcano. Ali istina je da zapravo nemam pojma šta volim niti šta sam nekad voleo. Izvini, stvarno ne znam zašto ti sve ovo govorim.“

Okrenuo se i krenuo ka izlazu, verovatno zbog toga što mu nije bilo prijatno da gleda u moje zabezeknuto lice. Činilo mi se kao da mi se mozak pretvorio u kašu. Ovo nema smisla. Ništa se ne uklapa. Kejleb uopšte ne zna ko sam. *Kejleb nema pojma ko sam!* Sa svakim korakom koji je pravio hodajući prema izlazu rasla je moja želja da ga nekako zaustavim. Sve u meni je vrištalo: „Stani!“, ali nisam mogla da izustim ni reč.

„Stani“, prošaputala sam. Niko me nije čuo. A onda sam povikala iz sveg glasa. „Čekaj... stani!“ Nekoliko ljudi se okrenulo i potom zablenu u mene. Ne obazirem se na njih, već sam usredsređena na Kejlebova leđa. Bio je već kod izlaznih vrata kada se okrenuo. *Razmišljaj! Brzo misli i smisli nešto!* Prstom sam mu pokazala da me sačeka, a zatim sam odjurila do police s klasičnom rok muzikom. U trenutku sam uspela da pronađem CD sa njegovom omiljenom muzikom, izvukla ga s police i dotrčala nazad do izlaznih vrata. Zastala sam na oko dva koraka od njega.

„Ovo će ti se sigurno dopasti“, dobacila sam mu CD. Uhvatio ga je graciozno i nasmešio se setno. Gledam kako odlazi do kase, potpisuje račun i nestaje iz mog života.

Dobar dan – doviđenja.

Zašto mu nisam rekla ko sam? Sada je kasno za to. Trenutak poštenja je prošao. Ostala sam da stojim u mestu. Srce mi je udaralo kao ludo dok sam pokušavala da sredim misli i shvatim šta mi se to upravo dogodilo. Kejleb me se ne seća. Zaboravio me je.

Drugo poglavlje

Negde u petom osnovne, gledala sam na televiziji uzbudljiv triler. Glavni detektiv, u kog sam tada bila ludo zaljubljena, zove se Foadžin Bevil i juri nekog tipa, modernu verziju Džeka Trboseka, koji ubija prostitutke. Negde na sredini filma, taj detektiv ispituje neku ofucanu oronulu drocu ravne plave kose sa velikom tamnim pramenom. Ležala je sklupčana na oker kauču, požudno uvlačeći dim cigarete. *Opa, kakva glumica!* – mislila sam tada. *Trebalo bi da osvoji Emi nagradu za ovu ulogu.* U ruci je vrtela čašu viskija s ledom i ispijala piće u kratkim i nervoznim gutljajima. Iščekujući dramatičan ishod, upijala sam svaki njen pokret i svaku njenu reč. Kasnije te večeri, nasula sam sebi pepsi s ledom, spustila čašu na prozorsku dasku i prinela usnama zamišljenu cigaretu.

„Niko me ne sluša“, prošaputala sam, a moj dah je zamaglio čašu. „Ovaj svet je okrutan i hladan.“ Otpila sam gutljaj, vrteći čašu u ruci tako da se čuje zveckanje leda.

Petnaestak godina kasnije, i dalje imam taj talenat da napravim dramu od svega. Dan nakon što sam srela Kejleba, uragan Feba protutnjao je gradom i spasao me laganja da mi nije dobro i da zbog toga ne mogu da dođem na posao. Ležim u krevetu ne ispuštajući bocu votke iz ruke.

Uspevam da se izvučem negde oko podneva i teturam se do kupatila. Uprkos uraganu trećeg stepena, koji mi uporno udara u

prozore, još nije nestalo struje. Koristim ovu pogodnost i punim kadu. Dok ležim u vrućoj kupki, po milioniti put premotavam isti film u glavi, ali se on svaki put završava na isti način: *Kejleb nema pojma ko sam.*

Moj mali mops Pikls sedi na prostirci u kupatilu i pažljivo me gleda. Toliko je ružan da mi je smešan.

„Kejleb, Kejleb, Kejleb“, ponavljam da bih se uverila da mi njegovo ime zvuči isto kao nekad. Imao je običaj da izgovara imena unatraške, tako da sam ja bila Ajivilo, a on Beljek. U početku mi je to bilo čudno i pomalo uvrnuto, sve dok i sama nisam počela to da činim. Kad god bismo nekog ogovarali, izgovarali smo njegovo ime unatraške, i to je bio naš tajni jezik.

A sada me se on ne seća. Kako možeš zaboraviti nekog koga si voleo do bola, pa makar ti taj neko iščupao srce iz grudi? Sipam malo votke u kupku. Kako ću sada uopšte da ga izbacim iz glave? Mogla bih postati profesionalni depresivac, kao što su pevači kantri muzike. A da postanem kantri pevačica? Mrmljam nekoliko stihova neke srceparajuće pesme, a zatim otpijam još gutljaj votke.

Nožnim palcem hvatam lanac čepa, izvlačim ga i slušam kako voda klokoćući odlazi u slivnik. Oblačim se i odvlačim do frižidera. Jeftino piće mi brboće po praznom stomaku. Moja zaliha hrane spremljena za slučaj uragana sastoji se od dve bočice preliva za salatu, jedne glavice luka i pakovanja čedar sira. Sečem sir i luk na kockice, ubacujem ih u činiju i prelivam dresingom. Stavljam vodu za kafu i pritiskam plej na CD plejeru. U njemu je onaj isti CD koji sam sinoć dala Kejlebu u „Muzičkoj pećurci“. Ispijam novu čašu votke.

Budim se na kuhinjskom podu s glavom u lokvici bljuvotine. U ruci mi je Kejlebova fotografija, koju sam prvo pocepala, pa ponovo zalepila. Osim što mi tutnji u slepoočnicama, dobro se osećam. Donosim odluku. Počinjem sve iz početka. Zaboraviću mu ime, zdravo ću se hraniti i nastaviti da živim kao da se ništa nije

dogodilo. Čistim ostatke svoje pijanke i bacam zalepljenu sliku u kantu za otpatke. Zbogom prošlosti. Grabim tašnu i odlazim u najbližu prodavnicu zdrave hrane.

Čim sam zakoračila unutra, zapahnuo me je oštar miris pačulija. Zadržavam dah i prolazim pored kase, za kojom sedi devojka mojih godina i rasteže žvakaću gumu. Uzimam kolica i odlazim u donji deo prodavnice, prolazeći pored polica s bocama čistača aure gospođe Dirvud (provereno ne radi!), magičnog oka i vrećica zelenog čaja. Što se mene tiče, pravim se kao da je ovo normalna samoposluga, a ne utočište za moderne lujke i zagovornike veganske ishrane. Osim toga, Kejleb i ja nikada nismo zajedno bili u njoj, tako da boravak na ovom mestu ne može da probudi nijednu uspomenu u meni.

Ubacujem u kolica keks i čips od morskih algi, a zatim odlazim do dela gde se prodaje sladoled. Prolazim pored bosonoge žene koja nosi majicu s natpisom: „Ja sam veštica, zar ne vidite moju metlu?“

Stigavši do frižidera, tresem se od hladnoće.

„Ledeno, a?“

Okrećem se brzinom svetlosti i ramenom kačim stalak s kornetima. Užasnuta, gledam kako pada i kako se korneti razleću svuda naokolo, baš kao i moje rascepkane misli.

Kejleb!

Stojim i gledam ga kako kupi one kornete s poda i slaže ih nazad na policu. Osmehuje se. Očigledno mu je smešna moja reakcija.

„Izvini, nisam hteo da te uplašim.“

Učtivo, nema šta. Opet onaj njegov prokleti akcenat.

„Otkud ti ovde?“ Reči mi izleću iz usta pre nego što sam uspela da zauzdam jezik.

Smeje se. „Ne uhodim te, časna reč. Inače, hteo sam da ti zahvalim na jučerašnjem izboru muzike. Mnogo mi se dopao onaj CD.“ Ruke su mu u džepovima i klata se napred-nazad na petama.

„Zbog vina“, reče on vrteći prsten kažiprstom druge ruke. To je obično činio kada je bio nervozan.

Piljim belo u njega.

„Pitala si me otkud ja ovde“, govori usporeno, kao da se obraća detetu. „Moja devojka pije samo ovo vino... A njega prodaju samo ovde, jer je... organsko.“ Naglasio je poslednju reč smehom.

Devojka? Zaškiljila sam. Nje se seća, a mene ne pamti?

„Dakle, devojke se sećaš?“, govorim kao uzgred, trudeći se da zvučim nezainteresovano, usput otvarajući frižider i uzimajući prvu stvar koja mi pada pod ruku, ali mora da sam zvučala stegnuto, kao da me je tog trenutka uhvatio rukama za vrat i pokušao da me zadavi.

„Ne, ne sećam se ničeg od pre nesreće.“

Sad mi je već malo bolje.

Prebirem po mislima prisećajući se dana kad su je moje plave oči prvi put ugledale. Bilo je to pre oko tri godine, dok sam bila u fazi špijuniranja posle raskida, kad sam donela odluku da izbliza odmerim svoju rivalku. Znam da je cela ta predstava bila smešna, ali nismo li svi pomalo naklonjeni uhođenju?

Nabila sam na glavu bakin crveni šešir sa smešno širokim obo-dom, dovoljno velikim da mi zakloni celo lice, a kao podršku sam podela i Pikls.

Lija Smit. Tako se zvala ta zverka. Bila je sve što ja nisam: imućna koliko sam ja siromašna, srećna koliko sam ja nesrećna i crvenokosa koliko sam ja tamnokosa. Upoznao ju je na nekoj fensi žurki otprilike godinu dana nakon što smo se nas dvoje razišli i od tada su zajedno. Ne znam ko je koga smuvao, ali to nije ni važno.

Lija je radila u zgradi udaljenoj deset minuta od mog stana. Kad sam parkirala auto, imala sam ceo sat da ubedim sebe da je moje ponašanje sasvim normalno. Izašla je iz zgrade tačno u 18.05. Oko ruke joj veselo poskakuje skupocena Pradina tašnica. Korača samouvereno, baš onako kako to čine žene svesne svog izgleda i

tudih zavidnih pogleda. Zanosno se njiše nabadajući štiklama zelenih salonki, dok ja, kao neka frikuša, sedim u automobilu, čvrsto stežući volan. Mrzela sam svaki uvojak njene guste crvene kose, koja joj se poput slapa pružala niz leđa. Mrzela sam čak i onaj njen pokret rukom, kojim je pozdravila svoje kolege. A naročito sam mrzela sebe jer su mi se dopale njene cipele.

Gledam ga pravo u oči pokušavajući da pronađem odgovor, istovremeno se trudeći da izbacim prošlost iz glave. Pitam ga: „I vas dvoje ste i dalje zajedno, mada se ničeg ne sećaš?“

Očekujem da počne da se brani, ali umesto toga, on se zagonetno smeška. „Teško joj je, ali stvarno je divna čim je ostala sa mnom posle svega.“ Dok izgovara reč *svega*, skreće pogled.

„Imaš li vremena za kafu?“, pita me. „Ispričaću ti svoju tužnu priču.“

Ponovo me podilaze žmarci. Kreću od stopala i penju se nagore. Da se Kejleb seća ičega u vezi sa mnom, ovaj poziv sigurno ne bi usledio. Ovo je potpuno ludilo – situacija kao stvorena za zloupotrebu.

„Nažalost, nemam.“ Ponosim se svojim poštenjem. Međutim, on ne prihvata moje odbijanje, baš kao što je godinama, dok smo bili u vezi, sa osmehom prihvatao sva moja šikaniranja, verujući da ne mislim ozbiljno.

„Imaš, siguran sam. Hajde, učini mi uslugu.“

Zabacujem glavu i ćutim.

„Hajde, trebaju mi nova prijateljstva – dobri uticaji.“

Frkćem i ispuštam produženi zvuk *ffff*.

„Veruj, nisam ti ja dobar izbor“, odgovaram, brzo trepćući.

Prebacujem se s noge na nogu i skrećem pogled na flašu s maraskino višnjama. Mogla bih ga tresnuti tom flašom i zbrisati, ili razmisliti da ipak prihvatim njegov poziv. Uostalom, to je samo kafa. Nije seks niti veza, već samo prijateljsko ćaskanje dvoje ljudi koji su se, kao, tek upoznali.

„U redu, pristajem.“ Čujem uzbuđenje u svom glasu i gadim se same sebe.

„Odlično“, smeška se on.

„Dva bloka odavde nalazi se kafić s najboljom kafom. Hajde da se nađemo tamo za pola sata“, predlažem, znajući da mi tačno toliko vremena treba da stignem kući i dovedem se u red. *Reci da ne možeš. Reci da imaš nešto drugo u planu.*

„Trideset minuta“, ponavlja, gledajući moje usne. Pućim ih da bih ga impresionirala, a on obara glavu da bi prikrrio smeh. Okrećem se i polako polazim prema kasi. Osećam njegov pogled na sebi i ježim se od uzbuđenja.

Čim sam izmakla njegovom pogledu, ostavljam korpu i galopiram prema izlazu. Dok trčim, japanke mi udaraju u pete. Stižem do svoje kuće u rekordnom vremenu. Pred mojim vratima stoji moja prva komšinica Rouz, s glavicom luka u ruci. Bude li me videla, ne gine mi dva sata priče o Bertiju i njegovoj užasnoj kostobolji. Krijem se iza žbuna. Rouz odustaje tek nakon pet minuta. Kolena me peku od klečanja i piški mi se.

Čim sam uletela u kuću, vadim Kejlebovu fotografiju iz kante. Očistila sam je od ljuške jajeta i spremila u kutiju za nakit. Petnaest minuta kasnije izlazim. Toliko sam nervozna da se saplićem o sopstvene noge. Vožnja kroz tri bloka je pravo mučenje. Psujem samu sebe i dva puta okrećem auto nazad. Konačno, stižem do parkinga, blago istegnuto g vrata.

Zidovi kafića su tamnoplavi i prepuni mozaika. Utisak je depresivan, ali istovremeno i topao. Mada je Starbaks u blizini, ovde dolaze malo ozbiljnije face – kao bajagi umetnici i likovi koji ne skidaju pogled s ekrana svojih tableta.

„Ćao, Livija“, pozdravlja me dečko za šankom.

Otpozdravljam mu osmehom. Dok prolazim pored oglasne table na zidu, nešto mi privlači pažnju. Među mnogobrojnim flajerima, zakačena je fotokopija fotografije muškarca, a preko nje

masnim crnim slovima piše „**TRAŽI SE**“. Prilazim bliže i ježim se od straha. To je čovek s kišobranom!

DOBSON SKOT ORČARD, ROĐEN 7. SEPTEMBRA 1960.

TRAŽI SE ZBOG OTMICE, NAPADA I SILOVANJA.

ZNAK PREPOZNAVANJA: BELEG NA ČELU.

Da, dobro se sećam tog mladeža! Ko zna šta bi mi se desilo da sam prihvatila njegovu ponudu. Odmahujem glavom ne bih li izbrisala ružnu sliku iz glave i memorišem broj telefona ispisan na dnu stranice. Da nisam tog dana ugledala Kejleba u prodavnici, možda bih tom čoveku dopustila da me otprati do kola. Zaboravljam ga istog trenutka kad sam ugledala Kejleba. Sedi za stolom u uglu i gleda odsutno ispred sebe. Podiže belu porculansku šolju i prinosi je usnama, a ja doživljavam flešbek – isti prizor dogodio se pre nekoliko godina u mojoj trpezariji. Srce mi je brže zakucalo.

Primećuje me tek kad sam se našla na nekoliko koraka od njega.

„Ćao. Naručio sam ti kafu s mlekom“, obraća mi se i ustaje. Odmerava me pogledom od glave do pete. Lepo sam se sredila. Sklanjam pramen kose s oka i smeškam se. Ruke mi se tresu od nervoze. Pruža mi ruku. Oklevam da se rukujem s njim.

„Kejleb Drejk, drago mi je. Rekao bih ti da se obično predstavim pre nego što nekoga pozovem na kafu, ali ne mogu, jer se ne sećam jesam li to činio.“

Smejuljimo se oboje ovoj groznoj šali, a potom moja mala šaka nestaje u njegovoj. Poznajem mekoću te kože. Sklapam oči na sekund, prepuštajući se čaroliji trenutka.

„Olivija Kaspen. Hvala na kafi.“

Sedamo za sto i ja počinjem da trpam šećer u svoju kafu. Posmatram njegovo lice. Nekad me je zadirkivao zbog ove moje navike. Govorio je da će mi od tolikog šećera poispadati svi zubi. Pije čaj dok je vruć, polako, u malim gutljajima, onako kako to čine svi

Britanci. Nekad mi se to činilo tako uglađeno i otmeno. Zapravo, i dalje to mislim.

„I, šta si rekao svojoj devojci?“

Klatim napola izuvenu cipelu ispod stola. Ova navika ga je izluđivala dok smo bili zajedno. Vidim da baca pogled na moje stopalo i čini mi se da mu se ne dopada ono što vidi.

„Rekao sam joj da mi treba malo vremena da razmislim o svemu. Užasno, je li?“, pita me.

Klimam glavom.

„Briznula je u plač istog trenutka kad sam izgovorio te reči i nisam znao šta da radim.“

„Baš mi je žao“, slagala sam. „Dakle, boluješ od amnezije.“

Kejleb klima glavom i prstom iscrtava zamišljene krugove po stolu.

„Da, od selektivne amnezije. Osam lekara mi je potvrdilo da je pojava privremena i da će mi se pamćenje vratiti.“

Posebno obraćam pažnju na reč *privremena*. To bi moglo značiti da je i moje vreme s njim privremeno, baš kao i boja na ofarbanoj kosi ili skok adrenalina u krvi. Ne smeta mi ni jedno ni drugo. Pijem kafu s čovekom koji me je nekada mrzeo, te *privremeno* ne mora da znači ništa loše.

„I, kako se to dogodilo?“, znatiželjna sam.

Nakašljao se i pogledao oko sebe kao da proverava da li nas neko sluša.

„Šta? Iсуviše je lično?“, govorim kroz smeh.

Stvarno je čudno što okleva da mi se poveri. Dok smo bili u vezi, sve mi je govorio – čak i pojedinosti kakve većina muškaraca krije kao zmija noge. Posle toliko godina, i dalje umem da mu pročitam osećanja s lica i potpuno sam sigurna da mu je neprijatno da govori o svojoj amneziji.